

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

X 122/4

Gnomus poetae
græci.

edidit Phil. Brunsch.

Leipzig
Flenschen
1817

BIBLIOTHÈQUE S.J.
Les Fontaines
60 - CHANTILLY

ΗΘΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

S I V E

G N O M I C I
POETAE GRAECI

AD OPTIMORUM EXEMPLARIUM
FIDEM EMENDAVIT

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

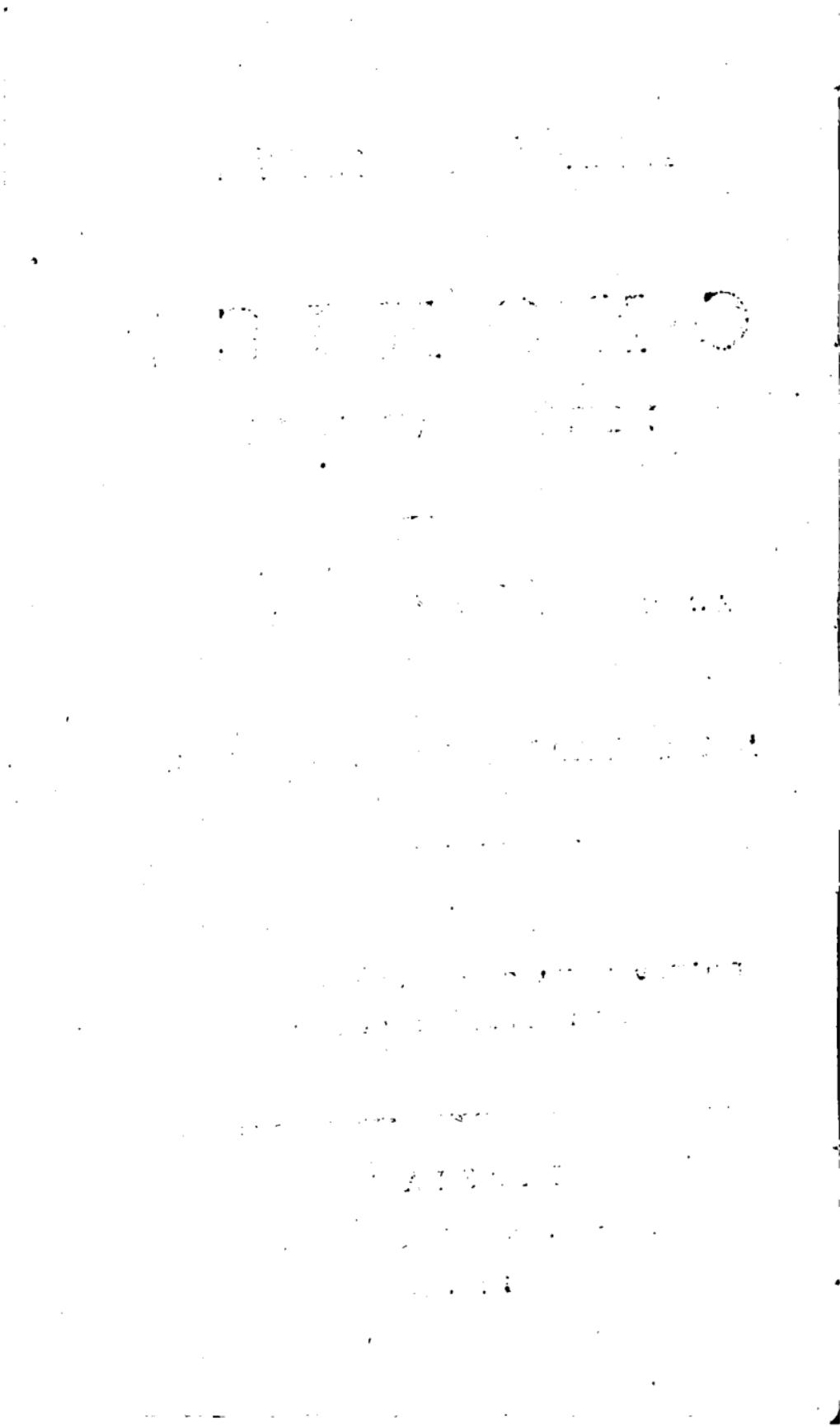
BIBLIOTHEQUE S.
EDITIO NOVA CORRECTA
ET INDICIBUS AUCTA.

LIPSIAE,

SUMTIBUS GEOR. FLEISCHERI JUN.

1847.

LECTORI

S. D.

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK

REGIAE INSCRIPTIONUM

ET HUMANORUM LITERARUM ACADEMIAE

SOCIUS.

Quum a me Sophoclem iamdudum exspectes, miraberis, Lector amice, nec forte moderate feres, libellum tibi obtrudi, qui nihil habet cum illo commune. Sic iam questi sunt ex amicis etiam meis nonnulli, quum necopinantibus illis, longeque alias res meditari me putantibus, prodierunt eura mea aliquantulum expoliti Argonautorum Poëta, et facetissimus veteris commediae scriptor. Bono animo es: explebitur cum Deo exspectatio desiderii tui. Praelum tandem subiit Princeps Tragorum: excusa iam sunt Scholia omnia, quorum de edendi ratione non ita pridem

a *

sententiae suaे participes fecit literatos omnes in Eruditorum Diario Vir morum probitate, integritate vitae, doctrinae elegantia apud bonos omnes maxime commendatus, et supra impurissimorum scurvarum calumnias et convicia immensum quantum evectus. Perductae sunt item ad finem quatuor Tragoediae; quinta operas exercet. Inceptum opus, quantum per me licebit, non intermittetur; nec tamen ita properabitur, ut festinationis olim poenitendum mihi sit, neu, si quid mihi interea diversum arriserit, animo ut non geram morem. Datam fidem praestiturum me spero; sed videto: in diem certam non promisi; nec a Sophoclis studiosis pignora pelliciendo, argento quemquam circumduxi, quod faciunt hodie nebulones quidam perditissimi, ita ut integrum mihi semper futurum sit, uti legitima exceptione.

Iam vero, quaenam fuerit in edendo hoc libello ratio consilii mei, paucis dendus es. Poëtarum, quos Gnomicos vocant, editionem accuratam et venustam nullam videram. Veteris sapientiae, Graecaeque elegantiae studiosis gratum me facturum quid putavi, si eis enchiridion

hoc nitidius politiusque ornatum trāderem:
 Theognidem, qui agmen hīc dūcit, pri-
 mus in lucem edidit Aldus Manutius;
 cuius liber instar est veteris apographi,
 quo ipse usus est. Codicis illius vitium,
 ut in principem editionem, sic ex ea in
 ceteras omnes permanavit, quod quale sit,
 euivis hanc novam cum aliis conferenti
 statim in oculos incurret. Nempe Theo-
 gnidis poësis, quae superest, non est con-
 tinuum opus, sed ex fragmentis constat e
 variis illius hominis elegiis aut poëmatibns
 excerptis.*) Illam ad quatuor codices Bi-
 bliothecae Regiae contuli, quorum in tri-
 bus sententiae fere ad eundem modum di-
 stinctae sunt, quo in hoc libello. Singulae
 vel in capite habent literam maiusculam
 miniatam, vel litera illa carent, vacuo re-
 licto spatio, ubi peritioris calligraphi manu

[*) Valckenarius ad Euripid. Phoeniss. p. 164, b. Theo-
 gnidis reliquias dicit male consarcinatas. Idem ad
 Xenophont. Memorab. p. 259. sq. Ern.: „Videntur
 quae nobis supersunt, Theognidea ex variis Elegiis
 conflata.“ Quid quod pro Anthologia e variorum
 poëmatibus decerpta habuit Heynius ad Homer. II.
 T. VII. p. 720. „Quae habemus [Theognidea],
 inquit, Farrago sunt ex pluribus ac diversis poëtis;
 quac tamen ad Cyrenum scripta sunt, pro antiquo-
 ribus haberri possunt.“]

pingenda erat. Praeterea qui primus far-
raginem illam coagmentavit, Theognideis
versus plurimos immiscuit aliorum aucto-
rum, Tyrtaei, Mimnermi, et maxime So-
lonis. Poterant quidem illi inter Theo-
gnideos relinquiri, si Theognis seorsim et
sine ullo cōmitatu excuderetur; sed quum
adiunctos habeat illos ipsos scriptores,
quorum possessionem invaserat, interdicto
adversus eum agi, tum aequitatis, tum
conciunitatis ratio postulabat; qua de re
in notis dixi.

Instunt huic editioni omnia, quae con-
tinet pars altera editionis Poëtarum mi-
norum Graecorū Radulphi Wintertoni,
Cantabrigiae excusae anno MDCLXXVII.
praeter Orphei, vel nescio cuius id. no-
men mentiti, fragmenta tria, quae in Or-
phicorum editione Gesneriana legi satius
vīsum est, ideoque removenda duxi. Sed
horum in locum Cleanthis pulcherrimum
Hymnam suffeci; insuperque Hesiodi Poë-
ma Ηθικὸν, si quod aliud, huic collectioni
addidi. Pseudo-Phocylidis carmen ex iis-
dem Regiis codicibus emendavi, qui Theo-
gnidem continent, quortum unus Hesiodum

etiam habet. Alia quaecunque omnia Sto-
baei Florilegium servavit, ad scriptum eo-
dicem Bibliothecae Regiae collata, longe
emendatius quam antea in hoc libello ex-
hibentur. Solonis inter veteres Sapientes
praestantissimi non pauca solum fragmenta,
sed quaecunque ad nostram aetatem per-
venerunt et conquiri potuerunt, *) secundis
euris limatiiora in hanc collectionem intuli.
In Comicorum vero sententiis fragmenta
aliquot, quorum partem tantum Winter-
toni editio exhibet, integra dedi, ex aucto-
ribus qui ea servarant.

Latinam versionem plerisque horum
carminum adiungi solitam, ut tironibus
damnesam, doctoribus inutilem, consolto
omisi. Ne tamen hic libellus omni utili-
tatis aut voluptatis fructu careret, quem ca-
pere possent qui literis graecis haud fuerunt
imbuti, sententias et fragmenta ab Hugone
Grotio, aliisque summis viris eleganti car-
mene latino redditia singulis graecis sub-
ieci. Notas addidi breves, criticas fere et
graecae lectionis constitutionem spectan-

[*) De Solonis reliquiis nonnulla habet Valckenarius
ad Herodot. p. 434.]

VIII P R A E F A T I O.

tes.* Anthologiam sententiarum parallelarum e graecis latinisque Poëtis facere perfacile fuisset; sed inutili mole librum onerare nolui. Stobaeum adeant et florilegia latinorum Poëtarum, qui, quot diversis modis res eadem possit enuntiari, perpendere amant. Pauca sunt haec, quibus te volebam, Lector amice; nec te diutius demorabor. Fruere hac nostra opella, quae si tibi tuisque ita, ut fore confido, erit accepta et utilis, otium mihi tranquillum et diurnum precare, quod nulli alii rei libentius impendam, quam ut bonarum literarum studiis commodem.

Dabam Argentorati 13. Martii 1784.

[*) Hae notæ in Argentoratensi editione, ut in omnibus Brunckianis, textum poëtarum sequentes posteriorem libri partem consiciunt: cuius ordinis rationem reddit ipse Brunckius in praefatione ad Comicum paulo post initium. Nos commodioris uita gratia singulis versibus, quo quaeque pertinebat, substravimus: id quod lectores meminisse oportet, sicubi in textu editum viderint, quod in notis, scriptis, ut videtur, post textum iam typis expressum, certe aliquanto post excusis Argentorati, retractatur.]

G N O M I C I
P O E T A E G R A E C L

A

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

T Y R T A E I O R.

I.

Tεθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐπὶ προμάχοισι πεσόντα
ἀνδρὸς ἀγαθὸν, περὶ δὲ πατρίδης μαρνάμενον·
τὴν δὲ αὐτοῦ προλιπόντα πόλιν καὶ πίονας ἀγροὺς
πτωγεύειν, πάντων ἐστὶ ἀνιηρότατον,
5 πλαζόμενον σὺν μητρὶ φίλῃ, καὶ πατρὶ γέροντι,
παισὶ τε σὺν μικροῖς, κουριδίῃ τὸ ἀλόχῳ.
ἔχθιστος γὰρ τοῖσι μετέσσεται, οὓς κεν ἴηγται,
χρησμοσύνῃ τὸ εἶκων καὶ στυγερῇ πενίῃ·
αἰσχύνει τε γένος, κατὰ δὲ ἀγλαὸν εἴδος ἐλέγχει,
δρ πᾶσα δὲ ἀτιμία καὶ κακότης ἐπεται.

TYRTAEI Elegiam I. debemus Lycurgo in oratione
contra Leocratem, ubi clauditur disticho quod in Elegia
II. est undecimum commodiore sede, quodque bis hic
legi inutile visum est. BRUNCK.

7. ἔχθιστος γὰρ τοῖσι. Jo. Taylori emendatio est. Al-
dus habet ἔχθρος γὰρ τοῖσι, claudicante versu. Veram
nunc lectionem tenere mihi videor. Scribere debuit li-
brarius, ut mox v. 21.

ἔχθρος γὰρ δὴ τοῖσι μετέσσεται, οὓς κεν ἴηγται.

BRUNCK.

Suspicatus eram:

ἔχθρος γὰρ τοι τοῖσι μετέσσεται, οὓς κεν ἴηγται.

Sed omnem de h. v. litem composuit doctissimi Heinrichii nota in Franckii Callino p. 185.: „Duo contulit
codices MSS. Orationis Lycurgi, Germanicum unum et
alterum Italicum, μεμήλια perrara, ac testor, in utro-
que clare scriptum esse: ἔχθρος μὲν γὰρ τοῖσι π. τ. λ.“

εἰδ' οὗτος ἀνδρός τοι ἀλωμένου οὐδεμὲν ᾔρη
γίγνεται, οὕτ' αἰδὼς εἰσοπίσω τελέθει.
Θυμῷ γῆς περὶ τῆσδε μαχώμεθα, καὶ περὶ παίδων
θυμόνωμεν, ψυχέων μηκέτι φειδόμενοι,
15 ὡς νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
μηδὲ φύγης αἰσχρᾶς ἄρχετε, μηδὲ φόβου.
ἀλλὰ μέγαν ποιεῖτε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμὸν,
μηδὲ φιλοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι.
τοὺς δὲ παλαιότερους, ὃν οὐκ ἔτι γούνατ' ἔλαφοι,
20 μὴ καταλείποντες φεύγετε τοὺς γεραιούς.
αἰσχρὸν γάρ δὴ τοῦτο, μετὰ προμάχοισι πεσόντα
κεῖσθαι πρόσθε νεῶν ἄνδρα παλαιότερον,
ἥδη λευκὸν ἔχοντα κάρη, πολιόν τε γένειον,
θυμὸν ἀποπνείοντ' ἄλκιμον ἐν κονίῃ,
25 ἀίματόεντ'. αἰδοῖα φίλαις ἐν χερσὶν ἔχοντα,
(αἰσχρὰ τά γ' ὄφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὸν ἰδεῖν)
καὶ χρόα γυμνωθέντα. νέοισι δὲ πάντ' ἐπίουκεν·
οὐρῷ ἄρα τῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔγγη,
ἀνδράσι μὲν θηγτὸς ἰδεῖν, ἐρατός τε γυναιξὶ,
30 ζωὸς ἐών, καλὸς δὲ ἐν προμάχοισι πεσών.

II.

Αλλ' Ἡρακλῆς γάρ ἀνικήτου γένος ἔστε·

θαρσεῖτ', οὐπω Ζεὺς αὐχένα λοξὸν ἔχει.
μηδ' ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε, μηδὲ φοβεῖσθε,
ἰθὺς δὲ εἰς προμάχους ἀσπὶδ' ἀνιγρ ἔχέτω,

28. ἄρα τῆς. ἐρατῆς Valckenarius Diatr. Eurip. p. 293.
Eodem modo in Mimnermi fragmento ap. Strabon. T. V. p. 507. ἄρα τῆν in ἐρατῆν mutavit Wyttenbachius Bibl. Crit. I. 2. p. 32. — τῆς ἥβης ἄνθος ut infra Mimnerm. I. 4. ἄνθεα τῆς ἥβης.

Elegiam II. servavit Stobaeus Tit. 50. BRUNCK.

5 ἔχθραν μὲν ψυχὴν θέμενος, θανάτου δὲ μελαινας
κῆρας, ἵστοις τὸν φίλον, φίλας.
ἴστε γὰρ ὡς Αρεως πολυδικρύου ἔργ' ἀρίθηλα,
εὐδόξη δὲ ὁργὴν ἐδάητε ἀργαλέου πολέμου·
καὶ πρὸς φευγόντων τε διωκόντων τὸν ἐγένεσθε,
10 ὥν νέοι, ἀμφοτέρων δὲ εἰς κόρον ἡλάσατε.
οἵ μὲν γὰρ τολμῶσι, παρ' ἄλληλοισι μένοντες,
εἴς τὸν αὐτοσχεδίην καὶ προμιάχους λέναι,
παυρότεροι θνήσκουσι, σάουσι δὲ λαὸν ὀπίσσω·
τρεσσάντων δὲ ἀνδρῶν πᾶσ' ἀπόλωλ' ἀρετὴ.
15 οὐδεὶς ἀν ποτε ταῦτα λέγων ἀνύσσειν ἔκαστα,
οἶστος, ἐὰν αἰσχρὰ πάθῃ, γίγνεται ἀνδρὶ κακά.
ἀργαλέον γὰρ ὅπισθε μετάφρενόν ἔστι δαιδεῖν
ἀνδρὸς φεύγοντος δηῆν ἐν πολέμῳ.
αἰσχρὸν δὲ ἔστι νέκυς κατακείμενος ἐν κονίῃσι
20 νῶτον ὅπισθ' αἰχμῇ δουρὸς ἐληλαμένος.
ἄλλα τις εὖ διαβάσι μενέτω, ποσὶν ἀμφοτέροισι
στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὁδοῦσι δακῶν,
μηρούς τε, κνήμας τε κάτω, καὶ στέρνα, καὶ ὥμους
ἀσπίδος εὔρειης γαστρὶ καλυψάμενος.

6. In scripto Stobaeo legitur: κῆρας ἐπὶ αἰγαῖσιν τὴν
λίον φίλας. Menda manifesta. Grotius dedit κῆρας ὁμοίας
αἴγαις —. Minori mutatione veram lectionem certissime
restituit Vir doctus in Miscell. Observ. T. I. p. 128. ἵστα,
ἵσως, ἐπίσης, instar, ceu, aequē. BRUNCK.

9. πρὸς φευγόντων. Sic Stobaei cod. eleganter. Grotius dedit μετὰ φευγόντων. Significat εἰναι πρὸς τινὸς
esse a partibus alicuius. BRUNCK.

16. ἐὰν αἰσχρά. Hanc scripturam requirit metri integritas. Perperam in libris ἐὰν αἰσχρά. In fine versus duplice lectionem praestat codex, κακὰ et κακῷ. Priorēm praefero. BRUNCK. Brunckius ἐὰν pro ἐὰν dictum corripi credidit. Idem aliis visum: sed sunt qui prae-fracte negent; quo iure, ipsi viderint. Monui de hac re in Ind. ad Odyss. p. 147. Nunc addo ex Antholog. Palat. T. II. p. 345. n. 74. v. 9. ὅξος ἐὰν αἰτήσω.

25 δεξιτερῷ δὲ ἐν χειρὶ τινασσέτω ὄβριμον ἔγχος,
κινείτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς.
ἔρδων δὲ ὄβριμα ἔργα, διδασκέσθω πολεμίζειν,
μηδὲ ἐκτὸς βελέων ἐστάτω ἀσπίδ' ἔχων.
ἄλλα τις ἐγγὺς ἴών, αὐτοσχεδὸν ἔγχει μακρῷ
50 η̄ ἔιφει οὐτάξων, δήϊον ἄνδρον ἐλέτῳ
καὶ πόδα πὰρ ποδὶ θεῖς, καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ'
ἔρεισας,
ἐν δὲ λόφον τε λόφῳ, καὶ κυνέην κυνέη,
καὶ στέρονον στέρον, πεπλημένος ἄνδρον μαχέσθω,
η̄ ἔιφεος κώπην, η̄ δόρυ μακρὸν ἐλῶν.
55 ὑμεῖς δέ, ὡς γυμνῆτες, ὑπ' ἀσπίδος ἄλλοθεν ἄλλος
πτώσσουντες, μεγάλοις σφάλλετε χερμαδίοις;
δούρασί τε ἕστοῖσιν ἀκοντίζοντες ἐς αὐτοὺς,
τοῖσι πανοπλίταις ἐγκύθεν ιστάμενοι.

III.

Οὐτ' ἀν μητσαίμην, οὐτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην,
οὔτε ποδῶν ἀρετῆς, οὔτε παλαισμοσύνης,
οὐδὲ εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχον μίγεθός τε βίην τε,
νικών δὲ θέων Θρηίκιον Βορέην.

53. πεπλημένος. Perperam in libris πεπαλημένος.

BRUNCK.

58. τοῖσι πανοπλίταις ἐγκύθεν ιστάμενοι. Sic Stobaei
cod. In Grotii editione πλησίον ιστάμενοι. BRUNCK.

Elegiam III. servavit itidem Stobaeus Tit. LI. BRUNCK.

1. τιθείμην. Vulgo legitur τιθέμην. BRUNCK. Non infrequens harum formarum in libris commutatio. V. Valckenar. ad Euripid. Phoen. p. 189. b. Activo non offenditur Porsonus citans primos novem huius Elegiae versus ad Euripid. Med. v. 542. componensque cum Euripideis et Theocriteis. Hic et post Wakefieldus Silv. Crit. III. p. 26. tentavit nonnulla, a quibus manum vellem abstinuisse.

5 οὐδὲ εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερος εἶη,
 πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω βάθιον,
 οὐδὲ εἰ Τανταλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη;
 γλῶσσαν δὲ Αδρήστου μειλιχόγγην ἔχοι,
 οὐδὲ εἰ πᾶσαι ἔχοι δόξαν, πλὴν θούριδος ἀλκῆς.
 10 οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ,
 εἰ μὴ τετλαίη μὲν ὄρων φόνον αἰματόεντα,
 καὶ δῆιων ὁρέγοιτ’ ἐγγύθεν ιστάμενος.
 γέ δὲ ἀρετὴ, τό γέ ἀριστον ἐν ἀνθρώποισιν ἀεθλον,
 πάλλιοτόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ νέῳ.
 15 ξυνὸν δὲ ἐσθλὸν τοῦτο πόλητε, παντὶ τε δῆμῳ,
 ὃς τις ἀνὴρ διαβάσῃ ἐν προμάχοισι μένη
 νωλεμέως, αἰσχρᾶς δὲ φυγῆς ἐπὶ πάγχυ λάθηται,
 ψυγῆν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος,
 θαρσύνη δὲ πεσεῖν τὸν πλησίον ἀνδρα παρεστώς.
 20 οὗτος ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ.
 αἷμα δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας
 τρηγχείας, σπουδῇ τ’ ἔσχεθε κῦμα μάγης.
 αὐτὸς δὲ ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὥλεσε θυμὸν,
 ἀστυ τε, καὶ λαοὺς, καὶ πατέρ’ εὐκλεῖσας,
 25 πολλὰ διὰ στέρνοιο; καὶ ἀσπίδος ὄμφαλοέσσης,
 καὶ διὰ θάρηκος πρόσθεν ἐληλαμένος.
 τὸν δὲ ὄλοφύρονται μὲν ὅμως νέοι ἡδὲ γέροντες,
 ἀργαλέω τε πόθῳ πᾶσα κέηθε πόλις.
 καὶ τύμβος, καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίσημοι,
 30 καὶ παῖδων παῖδες, καὶ γένος ἔξοπίσω.
 οὐδέποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται, οὐδὲ ὄνομ’ αὐτοῦ
 ἀλλ’ ὑπὸ γῆς περ ἐών γίγνεται ἀθάνατος,

13. η δὲ ἀρετὴ, τό γέ ἀριστον ἐν ἀνθρώποισιν ἀεθλον.
 Sic in scripto: at in impresso Stebaeo, τόδε ἀεθλον ἐν
 ἀνθρώποισιν ἀριστον. BRUNCK.

ὅν τιν' ἀριστεύοντα, μένοντά τε, μαρνάμενόν τε
γῆς πέφι καὶ παίδων, θυῦρος Αρης ὄλεση.
 35 ἣν δὲ φύγη μὲν οὐρα τανγλεγέος θανάτοιο,
τικήσας δ' αἰχμῆς ἀγλαὸν εὔχος ἔλη,
πάντες μιν τιμῶσιν ὅμῶς νέοι ηδὲ παλαιοί,
πολλὰ δὲ τερπνὰ παθὼν ἐρχεται εἰς Λιδην.
 γηράσκων δ' ἀστοῖσι μεταπρόπει, οὐδέ τις αὐτὸν
 40 βλάπτειν οὐτ' αἰδοῦς, οὐτε δίκης ἐθέλει·
πάντες δ' ἐν θώκοισιν ὅμῶς νέοι, οἴ τε κατ' αὐτὸν,
εἴκουσ' ἐκ χώρης, οἴ τε παλαιότεροι.
 ταύτης νῦν τις ἀνὴρ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἵκεσθας
πειράσθω θυμῷ, μὴ μεθιεὶς πόλεμον.

35. Soloce in libris εἰ δὲ φύγη. Ignorarunt librarii constructionem coniunctionum si et ἀν vel ἡγ, quas perpetuo commutatas reperias. Saepissime tamen in editores culpa transferenda, quod multis exemplis ostendere possem e collatione codicium Oppiani, quam forte ad manum habeo. BRUNCK. Sed v. prolixam disputationem Bastii in Epist. Crit. p. 127. sqq. ed. Lips. et quae ex Schedis Heynianis ad Pindar. Nem. VII. 16. evulgata sunt.

40. βλάπτειν i. q. στερεῖν. Sic etiam Theognis v. 223.
 42. Scr. εἴκουσι χώρης. Vide ad Theognidem 913.

BRUNCK.

44. πόλεμον. Nuper denuo editum est πολέμον, „quod unice Homericum sit μεθίεναι πόλεμον, — μεθίεναι πόλεμον ne Graecum quidem.“ De usu illo Homericō non repugno; sed μεθίεναι πόλεμον non dicam barbarū. Valckenarius ad Enripid. Phoen. p. 189. b.: „inter alias ἄρα etiam est optimae frugis observatio Rich. Dawes, Miscell. Crit. p. 238, 239. activum μεθίημε accusativo coniungi, medium μεθίεμε cum casu secundo.“ Quod si forte proprium dicas Atticorum poētarum, audi Damnum in Lexico Homericō col. 937. v. μεθίημε: „hoc verbum *activum* solet habere accusativum, nisi subintelligenda est ellipsis τοῦ τι. *medium* vero habet genitivum.“ Quamquam h. l. accusativum cedere genitivo facile patior. Nam H. Stephanus dedit: πειράσθω, θυμὸν μὴ μεθιεῖς πολέμον. paullo aliter ille haec intelligens.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

T Y R T A E I

ELEGIA II.

INTERPRETE H. GROTIOS

Audite, invicti quando genus Herculis estis:
obstipo nondum Iuppiter est capite.
Ne stantum contra numerum trepidate virorum;
sed parvam primis obiicite agminibus.
Proiicite ex animo hanc animam, nec lumina Solis
quaerite prae Mortis nocte soporifera:
scitis enim, saevi quam facta illustria Martis,
quam sit bellorum nobilis ille furor,
saepe fugam experti, fugientes saepe secuti:
 ō iuvenes, sors vos ista, nec ista latet.
Nam qui consertis clypeorum umbonibus audent
cominus in primos vulnera ferre viros,
saepe minus pereunt, et servant pone sequentes:
 at timidis virtus undique disperit.
Nec quisquam fando valeat memorare, malorum
degeneres animos millia quanta premunt.
Turpe etenim trepido fugientem praelia cursu
imbelli dorso vulnera suscipere:
turpe et pulvrea stratum tellure cadaver,
 cuius ab hostili cuspide terga rubent.
Sed bene progressus miles pede calcet utroque
tellurem, et labrum dente premat tacito:

crus, latosque humeros, et pectus forte, semuque
 ventreso clypeus ferreus orbe tegat:
 dextera sed validam summa vi torqueat hastam,
 pennata et galeam crista supervolitet.
 Discite belligeram faciendo fortiter artem:
 munitum scuto tela timere nefas.
 Cominus aggrediens, potentam quilibet hastam,
 vel gladium, hostili deprimat in latere:
 haereat et scutum scuto, stabilisque pedi pes,
 tum conus cono, tum galeae galea:
 pectora pectoribus coëant: sic ipsius hostis
 vel telum manibus prendite, vel capulum.
 Tu vero interea veles post scuta latestens,
 nec lapidum densis imbribus obruere,
 nec cessa iaculis obstantem figere turbam:
 te teget armato milite densa cohors.

TYRTAEI ELEGIA III.

INTERPRETE H. GROTI.

Non ullo in pretio, non ulla laude notandus,
 sive pedis celeris, sive manus pugilis,
 sit licet et vasto Cyclopum corpore maior,
 et superet cursu Threicium Boream,
 tum pulchrae vincat Tithonum munere formae,
 divitiis Cinyram, divitiisque Midam,
 Tantalidam Pelopem diffuso limite regni,
 Adrastum blandi vocibus eloquii,
 omnia quin habeat, si desit adorea belli:
 quippe usus nullos tempore Martis habet,
 qui non intrepidus caudem spectare cruentam,
 consertumque hosti gaudet habere pedem.

Hoc vere solidum certamen, et unica virtus
aeterno iuvenes quae decorat decore.

Res populi, commune bonum, vir robore praestans;
immotus primis qui stat in ordinibus,
oblitusque fugae venit in certamina Martis,
adiiciens animum, proiiciens animam:
qui propter stantem generosae mortis amore
concitat: hunc bello dixeris egregium:
quem subito hostiles pavitant fugitantque catervae:
qui belli fluctus arte manuque regit:
qui dulcem amittit, sed primus, in agmine vitam:
magnus honor generi, magnus honor patriae:
vulnera multa ferens, adversa sed omnia, fosso
pectore, lorica nec minus, et clypeo.

Huius ad exequias plorant iuvenesque senesque:
hunc tota urbs planetu funera prosequitur:
sed nec honore caret tumulus, sobolesque superstes,
et sobolis soboles, totaque posteritas:
semper honos nomenque manent et postuma fama:
sub tellure siti gloria morte caret:
scilicet intrepidum quem stantem et belligerantem
pro patria et natis Mars ferus abripuit.

Fugerit at nigrae si longa silentia noctis,
et spolia e bello victor opima ferat,
hunc venerata minor colit, hunc et senior aetas:
sic tumulum multo plenus honore petit:
cuius honoratam populo nec vocibus ausit
nec dictis quisquam laedere canitem:
assurgunt illi iuvenes, aequaevaque turba:
assurgunt aevio iam graviore senes.

Hoc nunc quisque paret virtutis scandere culmen,
bellum indefesso sollicitans studio.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

INDEX POETARUM

QUORUM CARMINA AUT FRAGMENTA HOC
SYNTAGMATE CONTINENTUR.

(*Numeri paginas indicant.*)

A.

- Alexis. 255.
Amphis. 256.
Anaxandrides. 256.
Antiphanes. 257.
Apollodorus. 259.

C.

- Callimachus. 192.
Callinus. 87.
Cleanthes. 203.
Clearchus. 281.
Crates. 274.

D.

- Diodorus. 272.
Diphilus. 260.

E.

- Eratosthenes. 194.
Eriphus. 278.
Eubulus. 273.
Euenus. 190.

G.

- Gnomae. 300.

H.

- Hesiodus. 212.
Hipparchus. 274.

L.

- Linus. 184.

M.

- Menander. 262.

- Menecrates. 194.
Metrodorus. 196.
Mimnermus. 99.
Monosticha. 500.

N.

- Naumachius. 176.
Nicostratus. 275.

P.

- Panyasis. 286.
Pherecrates. 275.
Philemon. 267.
Philippides. 276.
Philippo. 275.
Phocylides. 125.
Phocylides Pseudonymus. 152.
Posidippus. 195. 278.
Pythagoras. 145.

R.

- Rhianus. 188.

S.

- Simonides. 128.
Sotôn. 104.
Sotades. 276.

T.

- Theognis. 3.
Timocles. 279.
Tyrtaeus. 89.

INDEX IN NOTAS.

A.

ἀδής. 25.
εἰρηγατής. 132.
αγανοφων antepaenultimā
productā. 158. [Cyclicus
poëta apud Scholiast. ad
Euripid. Orest. 139a. Barn.
χροσεῖν, φύλλοισιν ἀγα-
νοῖσι κόμωσαν. Clarissi-
mus Matthiae didit sim-
plici ν, ἀγανοῖσι.]
ἀγκλομήτης, ἀγκυλόμητης.
214.
ἄγνοια et ἄνοια confusa. 326.
ἄγνναι cum digamma. 231.
ἀδεικτος. 163.
ἀδηρείη. 151;
ἀδηρητης. 131.
Adiectivum a substantivo
structurā disparatum. 230.
ἀειδεῖν. De futuro h. v. 3.
Aeschines orator. 156.
ἀθανασία. De quantitate h.
v. 278. ἀθανασία et εὐθα-
νασία confusa. 278.
ἀθάνατος. Ή τι quantitate h.
v. 278.
αι infinitivorum elisum.
241.

ατ et ε confusa. 42.
ἀκέφαλοι versus. 71. 231.
ἀκραής. 239.
Alcathous. 54.
ἀλεινὸς, calidus. 158.
ἀλεινὸς, vitāndus, barba-
rum. 158. [Libri Ba-
rocciani scriptura ex-
pressa est ex Hesiodi
carmine extr. Conf. Cal-
limach. H. in Cerer. 23.]
Alexis. v. inſra s. v. κύλιξ.
ἄλλοι ἄλλως etc. 14. 108.
ἀλφοτηρ, ἀλφοτής. 216.
ἀμάν, ἀμασθαι. 229.
ἀμαξα, ἀμαξα. 30.
ἀμετολ, ἀμετρως. 164.
ἀμητωρ. 129.
ἀμφὶ et οὐνεκεν posita
παραλλῆλον. 169. sq.
ἀμψω indeclinabile. 159.
ἄν pro ἐάν posatum corri-
piatur ap producatur 91.
Conf. not. ad p. 269:
ἀναγκαῖος. 25.
ἀνακλήτωρ. 273.
ἀναλίσκω. De augmento
h. v. 274.

A

Anapaëstus in pari sede
versuum iambicorum. 131.
ἀνάσχετος. 11.
ἀνδάνειν. De constructione
h. v. 5.
ἀνήρ. De quantitate pae-
nultimae 306.
ἄνοια et ἄγνοια confusa. 326.
ἄνοχτος 11.
ἀντιπνίειν ἀνέμοις. 162.
Aoristus sententiam indi-
cans generalem. 227. Ao-
ristus medii passivâ si-
gnificatione. 166. [Add.
Leonid. Tar. LXII. 2.
Etiam in Callimachi H. in
Apoll. init. *ἰστορο* vide-
tur positum pro ἐνεισθη.]
ἀπάλαμος, **ἀπάλαμος.** 24.
213.
ἀπάτωρ. 129.
Apollonius Rhodius. 169. sq.
ἀπονίκτεσθαι. 66.
***Ἀργευφόντης.** 215.
Aristophanes. 148.
ἀρύμεναι. 213.
ἄροτος et ἄροτρον confusa.
76.
ἄρσην κύρος. 168.
Articulus a substantivo se-
iunctus interserto prono-
mine. 56.
**ἀρχή καὶ τελευτὴ καὶ μέ-
σον.** 5.
ἄστος synizesin passum.
133.
Attractio. 235. [Aliud at-
tractionis genus tetigi in
not. ad Epistol. Pythagor.
p. 300. Orell.]
ἀτυχεσθαι. 170.
ἀνθισ. 214.
ἀνύνη. 129.
ἀντισ. 214.
ἀντρομήτωρ. 129. [Prorsus
geminum est ψευδοπάτωρ

Callimachi H. in Cérer.
99.]
αἴτος. **ώντος.** 27. 47. 62.
αἴτοῦ de persona secunda.
505. 527.

B.

βαθυκήτης. 14.
βαίνειν de coitu. 16.
βασιλῆς. 224.
Βίβλος. 239.
βλάπτειν i. q. στερεῖν. 94.
βοή. **ὅσον ἀπὸ βοῆς ἔνεκα.**
170.
βοόχος priori productā. 71.
Βυβλίος. 239.

C.

γαλῆ 259.

D.

Dativi pluralis vocalis qua-
tenus elidatur. 5.
δὲ in apodosi. 226.
δεικνύειν. 163.
δεινός. 9. sq.
δειπνολόγη. 4. 244.
Δεινοναχ. v. *infra* s. v.
ὑπέρθεος.
Demosthenes. 155.
διννάζειν. 77.
δεօμος et πέδη iuncta. 135.
δηλιφρων barbarum. 179.
διακρίνειν. 170.
διάκτορος. 215.
διομήτωρ. 129.
Διος. 225.
δίχα. 9. [Aeschylus Pro-
meli. 935. Br. **ὅσον τὸ τ'**
ἄρχειν καὶ τὸ δραδεῖν

Δίγα. Choēph. 774. Sch.
alt. ἔγεις το τῶν ἀλεγμέ-
νων δίγα;]
Δικόμιθος. 9.
δολομήτης, δολύμητις. 214.
δορατοῖς. 7.
δούλος an i. q. δόλος. 41.
Dualis pro plurali usurpa-
tus. 220. Dualis aoristo-
rum persona III. in — op.
221.
δύο, δύο. 325.
δυσαγής. 239.
δύσομα. De quantitate h.
v. 56.
ἔνν. v. s. v. δύο.
δύρειν. 216. [Activum iam
usurpavit. Homerus, si
fides libello de Homeri-
ca poësi, quem alii tri-
buunt Plutarcho, alii
Dionysio. Halicarnassen-
si, p. XI. extr. Barnes.]

E.

ἴαρ synizesin patitur. 253.
ἴαρον de persona secunda.
505. 527.
ἴβδομας eliciendum e prae-
gresso οὐτα. 110.
εἰ cum coniunctivo. 94. 106.
εἰδε cum infinitivo. 156.
[Cum Euripideis compa-
randa HomERICA Odyse.
XXIV. 576. sqq. ubi par-
ticulae optandi αἱ γὰρ
eadem ratione regunt in-
finitivum inunctum nomi-
nativo participii.]
εἰδίζειν. 146.
εἰναι τόπον, εἰ τόπον. 94.
εἰναι. Coniunctivus εἰν,
— εἰνε, εἰν. 172. 238. εἰνε.
18. Ellipsis coniunctivi. 22.
Ellipsis imperativi. 157.

[v. Schol. ad Pindari **ΘΙ.**
XIV. 21. — Num forte
haec ellipsis etiam ibi ob-
tinet, ubi infinitivus *cum*
accusativo ἐχεταγματικῶς
aut εὐκτεκός positus est?]
εἰνεκεν an in scena locum
hábuerit. 508.
εἰς i. q. μάρος. 157.
εἰς et εἰ confusa. 274.
εἰναστρέθαι i. q. προσφέρε-
σθαι. 65.
εἰναι et εἴναι confusa. 7.
εἰς et εἰς confusa. 274.
εἰς et εὸ confusa. 25. [Mo-
nui de hac confusione in
Melet. p. 69. Satis fre-
quentem esse, docent no-
tae Uptoni ad Dionys. Hal.
de compos. verb. p. 162.
Lips., VVeiskii ad Lon-
gin. p. 571., Schneideri
ad Aristotel. H. A. T. III.
p. 259. T. IV. p. 154. et
ad Xenophont. Opusca
Polit. p. 56., Schleusneri
Cur. noviss. in Phot. col.
526., Astii ad Theophr.
Char. p. 95.]
ἐκτράπελος. 25. [V. not. ad
Pindari Pyth. IV. 186. ubi
unice verum puto ἐκτρά-
πελον.]
Ellipsis verbi finiti e se-
quente oratione subau-
diendi. 228. verbi cognati.
10. sq. 14. verbi rarior.
42. totius sententiae. 249.
[Conf. v. 607. Nisi forte
h. l. plene interpungendu-
m post λιμὸν, versus
que 605. et 606. iungendi
praecedentibus. Quod si
probas, versus 603. et
604. pro parenthesi sunt
habendi.]
ἔμβρενος, **ἔμβρενος.** 167.

ἔνδοθεν, *ἔνδοθι*. 236. 239.
sq. 245.

ἔνεκα, *οὐνέκα*. Graeci his particulis licenter usi. 170. [Etiam in ὅδῳ οὐνέκα πρώτῳ duas particulas idem significantes ἐκ παραλλήλων positas esse. Quapropter nō solum cum Lobeckio scribere ὀδούνεκα: quam scripturam tetigi in not. ad Sophocl. Aiac. T. I. p. 229. Ex uno Sophocle (Aiac. l. c.) ὥδῳ οὐνέκα habet H. Stephanus Thes. T. I. c. 1204. H. Poterat citare etiam ex eiusd. Oed. Col. 853. Item ex Aeschylo, qui Prom. 330. ξηλῷ σ., ὥδῳ οὐνέκα ἔκτος αἵριας χρέες. ubi quae continuo sequuntur, πάντων μετασχῶν καὶ τετολμηκών ἐμοί, dignam animadversione structurām habent: nam vis praepositionis μετά pertinet etiam ad sequens participium τετολμηκών. Non infrequens hoc idioma est in verbis cum praepositione οὐν composite: aliquanto rarius in verbis compositis cum aliis praepositionibus. De illis notavi nonnulla in Indice ad Gregor. Cor. p. 1032. quibus hic accedant sequentia. Euripides Iphig. T. 668. καὶ αυτοφαγγηται καὶ πνωθῆνται δέμας. Etymolog. M. col. 743. in. αυτοφαγνεται καὶ οξύνεται τοῖς αφεντικοῖς. ad quem locum Sylburgius p. 44. b.: „sensus est, αυτοφαγνεται καὶ

αυτοφαγνετas, praepositione in utroque commate subaudita.“ Verborum cum ἐκ compositorum hoc reperi exemplum. Homerus Odyss. XXII. 56. ὅσσα τοι ἐκπέποται καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισι. h. e. ἐκπέποται καὶ ἐδήδοται.]

ἐπτρέπεσθαι. 51.

ἐπτίνευν, *ἐπτίνειν*. 18.

ἐξακίσας. 147. 155.

ἴσω et *ἴσων* confusa. 7.

ἐπταίνειν. De forma futuri h. v. 10. 64. [Utramque formam frequentatam fuisse, docent verbalia αἰνῆτος et αἰνητός: quorum posterius Lexicographi parum curarunt. Pindarus Nem. VIII. 66. αἰνέων αἰνητά.]

ἐπταμήσασθαι. γρ. 34.

ἐπει cum coniunctivo. 99. *ἐπει* οὐ non semper coalescunt per synizesin. 241. *ἐπει* τοι καὶ. 83. [Plato T. XI. p. 19. Βίρ. ἵπει τοιγε καὶ ὁρθοῖς αὐτῷ ὁ θεὸς εἶπε: Bekkerus dedit ἐπει τοι καὶ — II, 5. p. 424.]

ἐπι. ἐφ' ώ γε, ἐφ' ὧτε. 264.

ἐπι et *περὶ* confusa. 179.

Epigramma Megaris reperitum. 54.

ἐπιπέδει ειν. 164.

ἐπιπάγγυν vox non Graeca. 224.

ἐπιπειθεῖη. 136.

ἐπιφέρειν. 171.

ἐρατός passim corruptum. 90.

ἐργάζεσθαι. *ἐργάσαιο*, *ἐργάσαιο*. 214.

ἐρχος ὁδοκτωρ. 110.

Epeorus, Epeiros. 215.
ēros et ērē confusa. 31. [v.
 not. ad Dionys. Halic.
 de comp. verb. p. 308.]
ēspōs. τοῦτερον etc. 155.
ēros an digamma habuerit.
 219.
ēs et ēx confusa. v. ēs.
ēdāns. 239.
ēdāvaola. 278. sq. *ēdāvar-*
aia et ēdāvarasia confusa.
 278.
ēdōv, ēdūs. 154.
Euripides. 5. 7. 88. 156.
 168.
ērēs et ērē confusa. v.
 ērēs.
Euteenius. 226.
ētēpōnslos. 25.
ēpēosastai γαῖην. 54.
ēpēosastas. 233.
ēgōr pro ἄν. 136.

Z.

Zēpūriñ prima producta.
 71.

H.

η correptum. 132.
ηθώω. 60. 243.
ηθεα. 222. [Ilic cur *te*
 omitti oporteat, causa
 non alia videtur haben-
 da esse quam digamma.
 V. Heynus ad Hom.
 Il. T. VII. p. 754. qui
 „In Hesiodo“ inquit
 „aliquot locis est emen-
 dandum“. Quod si ve-
 rum est, v. 121. corri-
 gas: *ἀνθρωποις κατὰ ηθεα.*
 Vid. Hom. Odyss. XIV.
 411. Et conf. not. ad
 p. 236. et 243.]

Herodotus. 33.
Hesiodus. 134. 241. v. su-
 pra s. v. *Ellipsis.* item s.
 v. *ηθεα.* item *infra* s. v.
μεμνημένος.
Hesychius. 12. 25. 131. 179.

O.

thalia. 159.
Theognis. v. *infra* s. v. *pe-
 λεύρας.*
Theognidis patria. 54.
Θηροφόρη. 4.
Θηγοκειν. τετράρα. 15. [*τε-
 τράρας*, mediā productā,
 legitur in Aeschyli Agam.
 547. Schütz.]
Θηγρός, mortuus. 164.
Thucydides. 17.

I.

ε dativi elisum. 110.
Iamblichus. 163.
Ιπέλος. 226.
*In infinitivorum futuri tem-
 poris usus Graecae lin-
 guae proprius.* 16. sq.
 [Xenophon Anab. II. 4.
 19. *ἄς οὐκ ἀκόλουθα εἰη*
τὸ ἐπιθεσθαι καὶ λέοντι
τὴν γέφυραν. Schneider-
 rus: „Ita margo Steph.
 cum libro Brodæi habet
 pro vulgato *τὸ τε ἐπι-
 θεσθαι καὶ τὸ λέοντι*.“
 Vulgatum hoc me qui-
 dem non offendit. —
 Schol. ad Pind. Nem. VII.
 141. *δύνασας* — *ἀπαλλά-
 ρειν.*]
Ιόνις. 221.
Ιονίας cum digamma. 213.
 248.

ἴεσ, *ἴεσ*. 50. *ἴεσ* et *οίεσ* παλάνιν i. q. παλάζειν.
confusa. 226.
ἴγως, pariter, 20.

K.

Caesurae vis ad producen-
dum. 27.
καθικναῖσθαι. 233.
καὶ γαρ postpositum. 49.
καὶ et ὡς confusa. 39.
καιρός, ἀεὶ τὸ καιρόν etc. 279.
κατίσχατος. 326.
Callimachus. v. supra s. v.
Aoristus.
καλός. De quantitate h. v. 311.
κατατιθέναι, κατατίθεσθαι.
32.
κατοπάζειν. 226.
κεκορεσσάμενος. 213.
κεῦθιμο. 21. sq.
κεῦθος. 21.
κεφαλῆφι, κεφαλῆφι. 237.
Κήρευθος. 60.
κῆρος, κῆρος. 215. sq.
κηχάναι. De quantitate h.
v. 137.
μλητήρ. 273. sq.
Coronae convivales. 66.
κόρος ἄρον. 168.
Corporis humani dissectio.
160.
μοῦροι. 180. [Callimach. H.
in Dian. v. 72.]
μώχλος, ḡ. 179.
μρέσων, μρέσων. 46.
μτάσθαι passivā significa-
tione. 145. sq.
μυδνός. 223.
μυδρός. 223.
μύλιξ subaudiendum. 38.
[Num in Alexidis fragm. I.
v. 5. scribeadum τὰς
ἀράτους πίνομεν?]
Cypria. x. infra s. v. μελ-
δῶναι.

A.

λευθάνειν. λελησμένος, λε-
λασμένος. 187. [Epicam
formam Panyasidi dudum
reddiderant H. Stephanus
et Vintertonus, quos
secutus est Gaisfordus.]
λιπειν. De aoristo I. h.
v. 148.
λύνη ἀεὶ τὸ καιρόν etc.
279.
Liquidae pronuntiando ge-
minantur. 134.
λυτονερός. 129.
Longinus. 88.
Lycurgus orator. 89.
λυματίνεσθαι. De constru-
ctione h. v. 318.
λυράνη. 155.

M.

Magnetismus animalis. 108.
μάκαρες. 109.
μεγαλήτης. 14.
Megara. 54.
μεθίναι, μεθίσσθαι. 94.
μελεδῶναι, μελεδῶνες. 215.
[Etiam in Theognid. v. 863:
malim μελεδώνας. item in
fragmento Cyprorum,
quod Bekkerus ad illum
versum citavit.]
μελετᾶν τίνος. 226. [V.
Schol. ad Pindari Ol. VI.
61. et XIV. 26. Nem.
VI. 91. et VIII. 32. Isthm.
V. 36.]
μεμνημένος. Usus huins
participii, eiusque abso-
lute positi, solennis est

in formulis imperandi.
V. Hesiod. 392. (ubi praestat quod al. habent, ὥρια ἔργα.) 584. 656. 673. Plene idem 273. sq. ἀλλὰ σὺ γ' ἡμετέρης μεμνημένος αἰὲν εφετμῆς ἐργάζεσθαι. Abundanter Aeschylus Choeph. 676. sq. Schütz. alt. πρὸς τοὺς τεκόντας πανδίκως μεμνημένος τεθνεῶτ' Ορέστην εἰπέ μηδαμῶς λαθῆ. Hunc quoque usum iam in Homericā poēsi reperias. v. Il. V. 263. XIX. 153.
μεταδίδοναι. 62.
μετέχειν. 62.
μέτρον κατὰ μέτρον. 164.
μῆν velans cum imperativo aoristi. 155. [Aeschylus Prom. 532. Br. μῆδε σοι μελησάτω.] cum coniunctivo praesentis. 156. 158. cum futuro. 318. [Aeschylus S. c. Th. 252. Br. μῆδεν τῶνδ' ἐρεῖς.]
μητρομῆτροι. 129.
μητροπάτωρ. 129.
μικρὸς et ὀλίγος confusa. 316.
Mimnermus. 90.
μοῖραν absolute usurpatum. 134.
μόνος i. q. τīs. 212. μόνος [τῶν], δσα etc. 203.

N.

v paragogicum. 5. 9. 19.
21. 63. 107.
ναῦς. ντα monosyllabum.
248.
νεόφρων. 187.
Neutra adjectivorum. 19.
39. 48. 59.
νήφων, νηφόνος. 47.
Nominativus cum infinitivo

loco imperativi posito. 58.
169. [Aeschyl. Prom. 711. sq. οἵς μὴ πελάζειν, ἀλλὰ διεστόνος πόδας χρίμπτουσα ὁσχίαισιν ἐπερράν χθόνια. Vid. Hesiod. Op. 742. 746. Naumach. 32. et sic saepissime. Alibi accusativus ponitur, v. c. Hesiod. Op. 751.] Nominativus cum infinitivo loco optativi posito. 156. [Usus illius infinitivorum quam dedi explicationem in notis ad L. Bos. Ellips. p. 620., eam explodit Hermannus in commentatione de ellipsi. et pleonasmō in Gr. I. p. 131. sq. Sed in illa disputatione viro egregio, ut sumus homines, humani quid accidisse, facile suspicaberis, si contuleris quae, cum meis illis amicissime conspirantia, adnotavit ad Viger. p. 733. sq. ed. I. p. 745. ed. II. Add. I. I. H. Nastii libell. Ueber Homers Sprache p. 25. Conf. tamen quae notavi supra s. v. εἶναι.]

νόμος, cantilena, fabula. 25.
νυμφα. 180. [Callimach. H. in Del. 216.]
νώνυμος, νώνυμος. 219.

E.

ξενηδόχος, ξενοδόκος, ξεναδέχος. 518. sq.
Xenophon. 17. 88. 155. V. etiam supra s. v. Infinitivorum etc.

O.

ε, η, τό. Usus articuli insolens. 48.
 ὅδε, ὁ δὲ. 222, 224, 225, 237, 245, 247.
 ὅδος οὐνεκα. v. supra s. ἔνεκα.
 οἰχεός. 131.
 οίκος etc. cum digamma. 241.
 αῖος et λεος confusa. 226.
 ὀλγός et μικρός confusa. 316.
Homerus. 99, 241.
 ὅμως. 8. una cum. 22.

Oxytonorum apostrophum passorum recta tonosis.
 72.
 ὀπάζειν. 226.
Oppianus. 195.
 Optativi usus in interrogativebus sine ἄν. 195. cum ἄν. ibid.
 ὁργὴ et ὁρμὴ confusa. 19, 225.
 ὁρμὴ et ὁργὴ confusa. 19, 225.
 ἕρνις. De quantitate h. v. 162.
 ὁρφηή, ὁρφηή. 70. [Schol. ad Pindari Ol. I. 115.]
 "Ορφηή, ή νῦξ, βασιτόνως. ὁρφηή δὲ νῦξ, ἀντὶ τοῦ σκοτεινῆ, ἐπιθετικῶς, ὁξύνεται.]

ὅς, ubi exspectes εἴ τις. 186.
 [Cum Platonis loco compara hunc Xenophontis *Oecon.* IV. 19. Εγὼ δὲ καὶ τοῦτο ἡγούμαι μέγα τεκμήριον ἀρχογτος αρετῆς εἶναι, φῶ ἂν εἰώντες ἐπωντας, καὶ εἰ τοῖς δεινοῖς παραμένειν ἐθέλωσιν.]
 δος. ὅσα etc. relatum ad τά etc. 192. sq. [Hesiodus *Fragm.* p. 445. Loesn.

ὅσσος ζσαν μύρμηκες — τοὺς ἄνδρας ποίησε. In notissimo Sardanapali epigrammate alii habent ταῦτ' ἔχω, ὅσσος ἔφαγον —, alii τόσος ἔχω, ὅσσος ἔφαγον —.]

ὅτε c. coniunct. 99.
 οὐδεμία, οὐδεμίη. 8.
 οὐνεκα. v. supra s. ἔνεκα.
 οὐτος. καὶ ταῦτα, καὶ ταῦτα μέντος. 272. sq.
 οὐχὶ saepe oblitteratum. 307.
 ὅφες priori producta. 71.
 ὅφρα τὲ. 65.

II.

παρ' καρφον. et πάρα καρφόν. 316.
 παραποίειν. 53.
 παριδεῖν et περιιδεῖν confusa. 328.
 pariter. 22.
 παρούνιμος, πάρμονος. 18.
 Participia ubi naturam induerunt nominum, inclinationis modum mutant. 47.
 πάσασθαι. 13.
 πάσχειν. ἦν τὲ πάθω etc. 88.
 πατρομήτωρ. 129.
 πατροπάτωρ. 129.
 πενεῖν. 327.
 πενοῦν. 327.
 περιδρομος. 45.
 περιιδεῖν et παριδεῖν confusa. 328.
 περιτρέπειν. 132.
Pindarus. v. supra s. v. ἐκτράπελας.
 πιστός. 24.
Plato. 148, 169, 186.
 πλέον. τι πλέον et τὸ πλέον confusa. 125.
Pleonasmī. 27. sq. 172.
 πλοκαμῆς. 171.

P.

ποικιλομήτης, ποικιλόμητις. 214.
ποικιλος. 45.
πολυγηθής. 240.
πολυχρόνιος. 191.
πού, πολλάκι πον, ἀεὶ πον, 177.
Praepositionum usus in eodem loco variatus ad idem significandum. 203.
προμήτωρ. 129,
προπατωρ. 129.
Pronominum formae plenae et encliticae. 3. Pronominis relatiyi syntaxis idiomatica. 64. sq.
πρός τενος είγα. 91.
πρώτος καὶ τελευταῖος καὶ μέσος etc. 3.
πυκάζειν. πυκάσσειν, πυκάσσεσ. 237.
πῦλος passim latet cōrūptum. 163.

P.

φαδινός. 4.
φίπτειν, φίπτειν. 15.

S.

Σαλαμιναρέτης, Σαλαμινάρης. 113.
σιγηλός, σιγηρός. 324.
Σικελίκης et Σικαλίκης confusa. 55.
Simonides. v. infra s. v. 26.
σινύρα. 7.
Σινόφος. De quantitate h. v. 40.
σκάπτειν διεύλη etc. 165. sq.
σκύφος priori productā. 71. 187.
Socrates an aliquid scripserit. 277.

Socraticus scriptor Eryxiae. 273.
Socraticus scriptor de lego. 273.
Sophocles. 9. 170. [Posterioriorem Sophoclis locum quod negavi mutantum esse, nolim ita intelligi, ac si etiam forma scripturæ antiquæ mihi probetur. Scilicet scribendum σοφεῖα, quemadmodum scribimus τοφεῖα.]
Sotades. 277. sq.
Sotadicum metrum. 277.
σπ. Ante has litteras an brevis corripi possit. 131.
σποδιός. 131.
Strabo. 90.
Suidas. v. infra s. v. ὑπέρθεος.

T.

ταμεῖον, ταμεῖον. 324.
τάπης. De quantitate h. v. 76.
τέρρα. 15.
τὸ non praeponitur vocabulo ad quod refertur. 73. [Ne quis mihi opponat locutiones bimembres ellipticas, membris per τὸ alteramque copulam iunctis, ubi vox quam sequitur τὸ in priori membro, in posteriori ad alteram copulam subaudienda est. Quarum locutionum ratio cum viros graece perdoctos passim fugerit, aliquot exempla rei ceteroqui per vulgatissimae expromam. Plato T. XI. p. 8. Bip.

σοφίας τῆς τε σταυτοῦ καὶ τῶν νῦν ἀνθρώπων. Plena locutio est: *οօγλας τῆς τε σταυτοῦ καὶ τῆς τῶν νῦν ἀνθρώπων.* Ut multum falleretur, si quis copulam τε ad *σεαντοῦ* referens *praepositam voci suae* diceret. Itaque non opus erat, ut in Philemonis fragm. XI. v. 7. Brünckius alterum articulum insereret (not. p. 270.). Panyasis fragm. I. v. 4. ὅς τ' ἐν δαιτὶ καὶ ἐν πολέμῳ —. Quis hic tam parum sit λογικός, ut dicat τὸ pertinere ad ἐν δαιτὶ habeatque hoc pro exemplo copulae *praepositae?* Immo plena oratio est: ὃς τ' ἐν δαιτὶ καὶ ὃς ἐν πολέμῳ —. Eodem modo Aeschylus Prom. 489. sq. διεῖνες τε δέξιοι φύδιν, εἰώνυμοι τε πρὸ καὶ οἰτίνες εἰώνυμοι. Pindarus Nem. I. 46. εὐ τε παθεῖν καὶ ἀκοῦσαι. plene: εὖ τε παθεῖν καὶ εὖ ἀκοῦσαι. Plato T. XI. p. 55. ὅτι τε οἰσθα —, καὶ επιτετήδενας —. plene: — καὶ ὅτι επιτετήδενας. Aeschylus S. c. Th. 1075. sq. Br. ὥσπερ τε πόλις καὶ τὸ δίκαιον —. plene: — καὶ ὥσπερ τ. δ. Nullarum autem partium orationis frequentiores sunt huiusmodi ellipses, quam praepositionum. Plato T. V. p. 286. ἐν τε πλοίοις καὶ ναυοῖ. p. 293. ἐκ τε — τοῦ Πειραιῶς καὶ τοῦ ἄστεως. plene: καὶ ἐκ ναυοῖ. et: καὶ ἐκ τοῦ ὄφεος. Add. not. p. 256.

ubi quod scripsi de Brünckio, fortasse scripsi paullo calidius. In Simonidis quidem loco vir celeberrimus verissime motu copulam τε referendam esse ad vocem sequentem ideoque mutantum ordinem verborum: nam duo illa epitheta sunt unus eiusdemque ὄντος. Sed ubi de rebus agitur diversis, talis copulae positura talesque praepositionem elliptes tollit occurrunt, ut qui exemplorum huius idiomatici numerum habere velit, nos miseros ineptos sit, quam qui institutus numerare arenas.] *τελευτὴν.* v. *τέρμα.* *τέρμα;* postremo. 164. [Nam Hoogeveenus ad Viger. p. 145. cum vulgari τέλος comparavit. Addo, item rarum, *τελευτὴν.* Pindarus Nem. XI. 21. καὶ *τελευτὰς* *ἀπάντας* γάρ επισούμενος.] *τιθέντων;* *τιθεοδας.* 92. *τίτανεν;* *τιθεοδα;* *τιθεοδες.* 29. 248. *τρέπεοδαι* ἐπὶ τι, πρὸς τι. 30. *τρίβεν.* 55. *τροφῇ* et *τροφῇ* confusa. 157. *τροφᾶν.* De quantitate h. v. 162. *Tyrtaeus.* 65.

T.

ἄγρια; *ἄγρια.* 524r. 525r. 526. *υπάγειν;* 62. *ὑπερόδες* c. genit. 257.

ὑπέρθεος. H. Stephanus Ind.
in Thes. P. II. c. 140. C.:
„*Τηρέθεον, Quod est
supra numen divinum,
vel numinis voluntatem.*“
nullo huius adiectivi au-
ctore citato. Robertus
Constantinus cum aliis
Lexicographis, item sine
auctore: „*Τηρέθεον, ὑπὲρ
τὸ θεῖον, ἡ τὴν τοῦ θεοῦ
γνῶμην, praeter numinis
voluntatem.*“ Omnes se-
cuti sunt Hesychium aut.
Suidam. Sed in Hesy-
chio recte monuit V. D.
pro *ὑπέρθεοσ* legendum
esse *ὑπὲρ θεόν*: eodem
que modo in Suida cor-
rigendum est. Praeterea
in Demonactis versu, qui
est Brunckio in Mono-
stichis v. 202., cum pro
ὑπέρθεσι e Stobaeo edi-
tum sit *ὑπὲρ θεοίς*, facile
intelligitur, fidem huius
adiectivi admodum du-
biā esse. Schneiderus
versum edidit turpiter hi-
anter: *Θηγτὸς περικαὶς
μή φρόνει ὑπέρθεα.*
ὑπερτερία. 33.

Φ.
φαινειν, φανεῖη, φανῆη. 232.
243.

Philemon. v. supra s. v. *τέ-*
φοῖνιξ. 4. *φοῖνιξ* an *φοίνιξ.*
215. sq.

X.

χαιτήεις. 152.
χαιτόεσ an *graecum* sit. 132.
χαλεψθείς etc. 13.
χάριν ἔνεκα posita ἐκ πα-
ραλλήλου. 169. sq.
Chasmidae osores. 108.
χέρινη. 66.
χρωσίην, χρυσῆν. 215.
χωριζειν. 9.
χωρίς. 9.

Ψ.

ψρδνός. 11. sq.
ψυδρός. 11. sq.

Ω.

ω correptum. 132. 156.
ω et ον per synizesin coa-
lescunt. 50.
ών. 151. 155.

Pag. 20. not. ad v. 218. lin. 2. *πόν.* leg. *πνόν.*